

paa Steder, hvor Danske ikke ere undergivne Landets Jurisdiktion, m. v. b. Forslag til Lov om Aktieselskaber og andre Selskaber med begrænset Ansvar, som have deres Sæde i Lande, hvor Danske ere undtagne fra Landets Jurisdiktion. c. Forslag til Lov angaaende yderligere Regler for Tilvebringelsen af Bygningereglementer for Landdistrikter og Bygningsvedtægter for Købstæderne. d. Forslag til Lov om Pasningen af Dampkedler paa Landjorden.

Justitsministeren (Melleman):

Det første af disse Lovforslag er Forslag til Lov om danske Konsulers Doms- og Dvrighedsmyndighed paa Steder, hvor Danske ikke ere undergivne Landets Jurisdiktion, m. v. Det vil maatte være i alt Fald en Del af de Herrer Medlemmer bekendt, at der gives saadanne Steder, idet det nemlig er almindeligt, at Europæerne, althaa ogsaa de Danske, i visse halviviliserede, ikke kristne Stater, leve under deres egne Love og ikke ere undergivne det vedkommende Lands Myndighed og Jurisdiktion. Det er et Forhold, som allerede har bestaaet i lange Tider og bestaar endnu. De europæiske Stater — og dertil kan nu føjes de amerikanske — have paa Grund af det høist forfælske Civilisationstrin, den store Forskel i Opfattelsen af alle religiøse og politiske Forhold vidst at føre igennem — i Reglen ved Traktater — at deres Undersaatter, som leve paa de Steder, jeg her har nævnt, ikke ere underkastede disse Landes Dvrighed eller Jurisdiktion. De Steder, jeg sigter til, ere dels adskillige Steder i det østlige Asien, saasom Japan, Kina, Siam v. s. v., dels Tyrkiet baade det europæiske og det asiatiske, derunder indbefattet Ægypten og Tripolis. I disse Lande er, som sagt, Forholdet det, at Danske ligesom andre Europæere ikke staa under respektive japanisk, kinesisk, siamesisk Dvrighed og Lovgivning, men under deres egen Dvrighed og Lovgivning. Betingelsen for, at dette Forhold kan tilstedes fra de paagældende Landes Side, er naturligvis den, at de europæiske Stater staa selv sørge for deres Retspleje der; idet disse Stater selvfølgelig ikke kunne finde sig i, at der slet ikke habes Afgang til at hæbde Ret lige over for Danske, der opholde sig i dem, og det er en Fordring, som jo ikke alene maa stilles fra disse Staters Side, men ogsaa fra de andre europæiske Staters Side, da jo, som sagt, det Forhold slet ikke vil kunne taales, at der ikke habes nogen Maade, hvorpaa man kan staa sin Ret over de berøvede Danske

gennemført, idet de hverken ere underkastede Domsstole eller Dvrighed. — Hidtil har vor Lovgivning paa dette Punkt været meget usuldkommen. Der habes nogle enkelte Bestemmelser i Forordning af 4de August 1824 om Konsulernes Myndighed til at afgøre Retsager og deslige; men disse Bestemmelser ere ingenlunde tilstrækkelige til at tilfredsstille de nuværende Tiders Trang i den Henseende. Naar det hidtil har kunnet gaa uden at fremkalde store Konflikter hverken med de paagældende Lande eller med andre europæiske Stater, har det været begrundet deri, at der jo hidtil kun har levet temmelig faa Danske paa disse Steder, og at det har været meget sjældent, at der har opstaaet Retssspørgsmaal over for dem af civil eller kriminel Art. I den Henseende begynde Forholdene imidlertid nu at forandre sig ikke saa lidt, idet Antallet af Danske, der opholde sig paa disse Steder, er taget en Del til i de senere Tider, og Erfaringen har som Følge deraf lært, at Retsager mod dem — baade civile og kriminelle — ikke længere kunne paaregnes at ville høre til de sjældne Undtagelsestilfælde. Dertil kommer ogsaa, at flere af de Folketærb, jeg nys omtalte, med stor Uvilje se paa denne Europæernes Fritagelse for at staa under deres Jurisdiktion, og det gælder naturligvis i Særdeleshed om de Stater, som mene at være saa fremfærdne i Henseende til Kultur, at denne Retspleje nok kunde betros dem. Det er saaledes bekendt, at Japan begynder at gøre bethdelige Vanskeligheder ved at anerkende Europæernes Fritagelse for at staa under Landets Jurisdiktion, og sikkert er det i hvert Fald, at man ikke kan vente, at de fremmede Stater ville finde sig deri, naar der ikke kan paavises en nogenlunde ordnet Retspleje for de Danstes Vedkommende, der leve paa disse Steder. Dette Lovforslag gaar derfor egentlig ikke ud paa at indføre noget nyt, naar det lægger Doms- og Dvrighedsmyndigheden i Konsulernes Hænder, men det gaar ud paa at give nøjere og bestemtere Regler om dette Forhold, end vi hidtil have haft. Uagtet Lovgivningens Bestemmelser ere fragmentariske og utilfredsstillende, har man dog faktisk været nødt til hidtil at lægge denne Myndighed i Konsulernes Hænder saaledes, at det er gaaet, som det har kunnet bedst, uden at man har haft faste Regler at holde sig til. Det, som dette Lovforslag derfor tilsigter, er at regulere Forholdet nærmere og give bestemtere Regler om denne Konsulernes Jurisdiktion baade i civile og i kriminelle Sager, samt dernæst ogsaa at give mere praktiske, lettere og mere udførlige Bestemmelser om Maaden, hvorpaa man,